

meisje; de koetsier *niet*, die zat in zijn kraag gedoken voor den druip-regen; de menschen, die voorbijgingen, *niet*, die verlangden naar huis, omdat die triestige regen hen zoo in 't gezicht prikte; en poesje's vrouwtje *heelemaal* niet. Die lag met gesloten oogen en hijgende borst te kreunen van pijn.... Wie zou op 't diertje letten?

„Een kat!....” riep Karelkje.

„Die is van....”

„Nou, dat weet ik ook wel, die is van Lena. Hij loopt vast weg.”

„Nee jô, katten weten best den weg.”

„Maar als ze *klein* zijn niet....”

„Zullen we hem vangen?” schreeuwde Karelkje. ... Ja?”

Ze stormden al onder de kar uit, als wilde jagers, die bang zijn, dat hun de buit ontgaat. En ze vingden 't poesje; maakten ruzie wie 't dragen zou. Karelkje won het.

Ze namen het mee naar hun spelonk, hurkten naast elkander neer en hielden 't diertje met hun drieën vast, alsof ze een gevaarlijk roofdier gevangen hadden.

Maar toen 't portier van 't dokterskoetsje weer was dichtgeklapt en 't rijtuigje was weggereden, stapten ze naar de overzij, Karelkje in 't midden.

Kees greep den belknop.

„Nee jô, niet zoo hard. Bij zieken moet je zachtjes bellen.”

„Nou, doe jij 't dan.”

„Stil maar,” zei Karelkje, „de deur staat open.” Ze stapten op hun teenen het donkere portaal in, en Karelkje riep, heel gedempt: „Juffrouw, hier is je poes.” En toen er niemand kwam, nog eens wat luider: „Vollèk... juffrouw, hier is je poes...”

Er kwam een vrouw van de trap. In 't licht van 't groentenwinkeltje dat haar even bescheen, zagen de jongens haar bleek gelaat en haar roodgeweende oogen.

Ze zeiden niets. Ze hadden wel willen vragen, of Lena nog erg ziek was, of ze soms... Neen, ze durfden niet en ze wisten niet waarom.

Ze gaven het katje.

